

Qui sap si de resultes d'una temença, la humanitat ha fet l'invent de dividir el temps en minuciosos espais. Les hores, els dies, les setmanes, els mesos i els anys ens marquen les pautes dels treballs i dels ocis, posen etiquetes a les penes i a les alegries, dates de començaments, de transcurso i de finals. Ho fem servir per portar els comptes de cadascú.

La setmana, entre les divisions mitjanes, té una importància especial. Les enciclopèdies ens fan present que va de diumenge a dissabte i tots sabem que el dilluns hi té un pes considerable, amb una certa mala fama, perquè comporta l'obligació de trescar després d'una jornada festiva.

La segona setmana d'aquest mes de març es va iniciar de mala jeia. Quan ja semblava que la circulació rodada a Barcelona havia arribat a frec del caos i que no podia empitjorar més, vet aquí que les autoritats disposen l'inici d'unes obres descomunals que "causaran molèsties durant un any i mig". Ens demanen que tothom se'n faci càrrec i que, al capdavant, la intenció és bona.

Els diaris del dimarts portaren una notícia estimulante referida al dilluns: no es van produir els temuts embussaments de vehicles i els conductors i els usuaris de cotxes particulars van tenir una conducta exemplar i utilitzaren els serveis públics.

el davantal de pere calders

Amb la vènia deguda

Els diaris del dimecres, en relació amb el dimarts, ja no es van mostrar tan optimistes i publicaren la notícia dels primers grans encallaments ocasionats per les obres. La sortida dels col.legis fou un martiri, amb col.lapses automobilístics en els carrers que han d'engolir el trànsit desviat. Es veu que la ciutadania ja no es va sentir tan ciutadana com el dia abans i la il.lusió d'agafar el metro i els autobusos fou d'aquelles flors que no fan estiu. Per tal de no deixar-nos perdre el fil de la tristesa, veus oficials ens diuen que això no és res, que el que ha de venir és molt pitjor. Ens ho remarquen —sembla— pel nostre bé, perquè ens familiaritzem amb la idea que en aquest món no hi hem vingut pas per a estar tranquils.

Aquesta primera setmana de març és, en general, depressiva. Potser em passa que m'ha arreplegat a mi en una hora baixa, potser es deu al descens brusc de la temperatura. Però m'atreveixo a creure que els motius van més enllà de sentiments estrictament personals o de freds sobtats. Per exemple, el meu barri viu un trasbals notable d'adaptació d'antenes, i a moltes cases ja hi arriben les imatges de sis canals de televisió. Per ara és una novetat, és clar, i els receptors no tenen ni un

moment de descans. Com que el material informatiu sol ésser el mateix, les emissores es repeteixen i tot al més donen gravacions idèntiques en hores diferents, de manera que no se'n pugui escapar ningú. De bon matí, a migdia o de cara al vespre, gairebé tothom ha pogut contemplar l'escena (desmoralitzadora pel que fa a la condició humana) del desmantellament de l'estàtua de Lenin a Bucarest. Els romanesos han aguantat aquest símbol durant anys i anys, i ara els corria premsa de desfer-se'n, els venia de les hores que han trigat a desmuntar-lo.

En esmentar la condició humana i les seves caigudes, no em puc treure del cap unes altres imatges divulgades fa poc. Em refereixo a les de la desfilada d'un grup de manifestants en una gran ciutat soviètica. Els qui hi participaven duïen uniformes de l'antiga guàrdia imperial russa i portaven banderes amb emblemes tsaristes. Si tot el que està passant als països de l'Est ha d'anar a major honra i glòria d'un sensacional salt enrera, no es poden evitar negres pensaments relacionats amb pèrdues de bous i d'esquelles, durant viatges d'aquells que no necessiten alforges.

En fi: avui comencem setmana i demà dilluns serà un altre dia, ni que sigui dia feiner. Que els sis canals ens siguin propicis!

Pere Calders